

N:o 138.

Af Herr A. W. Björck: Med förslag till ändringar i Kongl. Förordningen om Kommunalstyrelse i stad, den 21 Mars 1862.

Då den nya kommunalförfattningen för städerna ansågs hafva till uppgift att på ett likformigt sätt ordna stadskommunernas förvaltning, kunde det knappast förekommas, att denna likformighet skulle sträckas så långt som möjligt, och att föga eller intet afseende skulle lemnas åt de olika förhållanden, som göra, att bestämmelser, lämpliga för den ena kommunen eller för en viss tid, alldeles icke äro det för en annan kommun eller en annan tid. Medgifvas må det ock, att den äldre lagstiftningen för städernas förvaltning och särdeles för beskattningen till fyllande af kommunernas behof befann sig i det skick, att den förhindrade all öfversigt samt utredande af de allmänna grunderna för beskattningen, derest sådana verkligen blifvit följda, hvilket med skäl må betviflas; men å andra sidan var det dock klart, att städerna sedan urminnes tider egt en viss sjelfbestämningsrätt i afseende på beskattningen. Denna rätt kunde väl icke anses ovilkorlig, enär vid tillämpningen i allmänhet förutsattes Regeringens pröfning, hvilken dock kan antagas hafva varit endast negativ. Det var denna sjelfbestämningsrätt, som åtminstone några af städernas representanter vid 1859—1860 års riksdag ville bibehålla, emedan den af dem ansågs såsom enda utvägen att inom kommunerna upprätthålla bestående inrättningar och åstadkomma förbättrade kommunalanstalter af hvarjehanda slag, utan vissa klassers alltför stora betungande. Detta lyckades dock icke, utan blef såsom allmän grund för bidrag till kommunens behof, den allmänna beivillningen stadgad och antagen. En erfarenhet, hvilken icke lär vara okänd för någon riksdagsman, som egnat sin uppmärksamhet åt städernas förhållanden, har ådagalagt, att den beskattning för de kommunala behofven, som skall på nyssnämnda sätt utgöras, blifver i de flesta städer allt för tryckande för de mindre

mindre bemedlade, och då det icke synes finnas något skäl, som kan påkalla bibehållandet af ett sådant tillstånd, torde en förändring böra tillvägbringas af den beskaffenhet, att den, med den största möjliga frihet för städerna att ordna kommunalbeskattningen, gifver trygghet, att icke särskild egendom eller särskild näring beskattas utöfver billighet, likasom att ej heller den progressiva beskattningen missbrukas. Detta syftemål synes kunna vinnas på det enkla sätt, att det må hädanefter såsom nu vara medlemmar af stadskommunen ålagdt, att efter bevillningen lemna bidrag till de kommunalutgifter, som för kommunens gemensamma behof uttaxeras; men att det lemnas kommunen öppet att, der så kan öfverenskommas, besluta särskild beskattning å egendom eller näring, samt att för den i öfrigt erforderliga uttaxeringen bestämma andra grunder än bevillningen, äfvensom att stadga befrielse från deltagande i den ena eller andra afgiften. Såsom vilkor härvid torde endast behöfva bestämmas, att besluten, för att blifva gällande, skola underställas Kongl. Maj:ts nådiga pröfning.

Med anledning häraf föreslås följande förändringar i Kongl. Förordningen om kommunalstyrelse i stad den 21 Mars 1862.

§ 59 mom. 1 föreslås till följande lydelse:

Skulle i andra fall än dem, som genom § 58 bestämes, förslag hos stadsfullmäktige eller allmän rådstuga väckas, att för viss egendom eller viss näring särskild beskattning bör utgöras, vare sig för visst ändamål eller såsom bidrag till de allmänna utgifterna; eller att uttaxering för dessa sistnämnda bör ske efter andra grunder än de i 57 § stadgade, eller ock att i vissa fall stadga befrielse från den ena eller andra afgiften eller nedsättning i sådan, då skall genom omröstning först afgöras, huruvida ett sådant förslag bör under närmare pröfning komma.

§ 74 erhåller ett nytt moment

c) så lydande

de beslut hvarom i 59 § förmäles.

A. W. Björck.